

nærdirektoratet på hans regning antage den fornødne medhjælp.

Såfremt en pelsdyrejer modsætter sig påbudt vaccination, skal denne gennemføres ved politiets foranstaltning.

§ 4. Udgifterne til vaccination, der påbydes i medfør af § 1, afholdes af pelsdyreieren.

§ 5. Landbrugsministeren kan pålægge enhver dyrlæge inden for dennes praksisområde at medvirke til gennemførelsen af påbudte vaccinationer.

Dyrlægens betaling fastsættes ved forhandling mellem Dansk Pelsdyravlerforening og Den danske Dyrlægeforening. Såfremt enighed mellem disse ikke kan opnås, fastsætter ministeren betalingen.

§ 6. Såfremt påbudt vaccination medfører dyrets død som umiddelbar følge og dette er sandsynliggjort ved en af statens veterinære serumlaboratorium udfærdiget og af veterinærdirektoratet godkendt syge- og obduktionserklæring, skal der af det offentlige ydes erstatning i overensstemmelse med reglerne i § 8 i lov nr. 156 af 14. april 1920 om smitsomme sygdomme hos husdyrene. Erstatning udredes dog i disse tilfælde fuldt ud af statskassen.

§ 7 indeholder bestemmelser om straf for overtrædelse af loven.

§ 8. Denne lov, der ikke gælder for Færøerne og Grønland, træder i kraft straks.

Som begrundelse for lovens bestemmelser anførte *landbrugsministeren* ved fremsættelsen af lovforslaget:

„I 1958 påvistes for første gang udbrud af virus enteritis hos mink her i landet. Udbruddene forekom på 4 minkfarme i Jylland. I 1959 optrådte denne sygdom, der er en overordentlig smitsom sygdom, og som først og fremmest angriber minkhvalpe, på ny i en række tilfælde både i Jylland og på øerne.

Man har ingen effektive medikamenter til behandling af mink angrebet af virus enteritis, men sygdommen kan derimod bekæmpes ved forebyggende vaccination.

I løbet af sommeren 1959 blev ca. 490 000 mink eller ca. halvdelen af hele den danske minkbestand vaccineret mod virus enteritis, idet pelsdyravlerne var klar over, at det var nødvendigt at træffe modforholdsregler til imødegåelse af de meget alvorlige følger, syg-